

26 Ιουνίου Παρακλητικός Κανών εις τον Όσιον Δαβίδ τον εν Θεσσαλονίκη

• ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Μ. ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

**Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς**

το Κύριε εισάκουσον...

, μεθ' ο το

Θεός Κύριος, ως συνήθως, και τα εξής:

Ἦχος δ'. Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ.

Αγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς βιοτεύσας, Αγγελικῆς κατηξιώθης
ευκλείας, και του φωτός του θείου πλήρης γέγονας· ὅθεν
πάσης λύτρωσαι, συμφοράς και ἀνάγκης, και παντοίων
θλίψεων, τους πιστῶς προσιόντας, τη ση πρεσβεία Ὅσιε Δαβίδ,
ως παρρησίαν, πλουτήσας προς Κύριον.

Δόξα. Ὁμοιον.

Θεσσαλονίκη η περίβλεπτος πόλις, τη ση ασκήσει τη αγία
καυχάται, και σε μεσίτην έχουσα προς Κύριον, θείας
αγαθότητος, δαψιλῶς αξιούται, Πάτερ τη πρεσβεία σου, και
θερμή αντιλήψει. Αλλά Δαβίδ μη παύση ευλογῶν, τους τῷ
αγίῳ ναῷ σου προστρέχοντας.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε....

Ο Ν' Ψαλμός και ο κανών, ου η ακροστιχίς.

«Σην αρωγήν Δαβίδ ἡμῖν δίδου. Γερασίου».

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Υγρὰν διοδεύσας.

Στενήν διανύσας Πάτερ οδόν, στενώσεως πάσης, των εν βίω
δυσχερειών, Δαβίδ πλατυσμών των πρεσβειών σου, ρύσαι ημάς
τους τιμώντας σε Όσιε.

Ηλίου ακτίσι του νοητού, διάλυσον Πάτερ, των παθών μου τον
σκοτασμόν, και λάμψον μου φέγγος ευφροσύνης, τη
φωτοφόρω πρεσβεία σου Όσιε.

Ναμάτων αὐλῶν επιρροάς επόμβρησον πάτερ, τοις εν άνθραξι
των παθών, δεινώς θλιβομένοις Θεοφόρε, ως πρεσβευτής
ημών μέγας προς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Αγνείας θησαύρισμα παμφαές, αγνόν με συντήρει, και καρδιά
τε και νοΐ και πάση αισθήσει Θεοτόκε, και τω φωτί της σης
δόξης με λάμπρυνον.

Ωδή γ'. Ουρανίας αψίδος.

Ρώμην άνωθεν δίδου και αληθή δύναμιν, του πατείν αιεί του
δολίου, τα μηχανήματα, Δαβίδ μακάριε, και φωτισμόν και
ειρήνην, τοις θερμώς προστρέχουσι, τη αντιλήψει σου.

Ως εν δένδρω διήλθες, την σην ζωήν Όσιε, ούτω καρποφόρον
με δένδρον, Πάτερ ανάδειξον, βίου σεμνότητος, τη μυστική
γεωργία, της επιστασίας σου, Δαβίδ μακάριε.

Γέρας άγιον Πάτερ, ως αληθώς κέκτηται, η Θεσσαλονίκη τον
τόπον, της σης ασκήσεως, ένθα προστρέχοντες, οι ευσεβείς
καθ' εκάστην, εξ αυτού λαμβάνουσι, χάριν και έλεος.

Θεοτοκίον.

Η περίδοξος πόλις, και λογική Δέσποινα, του παμβασιλέως της δόξης, και Παντοκράτορος, σκεύός με εύχρηστον, της θεϊκής επιπνοίας, βίου καθαρότητι, δείξον και σώσόν με.

Διάσωσον Δαβίδ παμμάκαρ παντοίων πειρατηρίων, ικεσία τη εκτενεί σου προς Κύριον, τους εξαιτούντας την θείαν σου προστασίαν.

Επίβλεψον εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις και Κάθισμα.

Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης ημών, εν πάσαις περιστάσεσι, Δαβίδ Θαυμαστέ, και αντιλήπτωρ φάνηθι, επερχομένων θλίψεων, και απαύστως Χριστόν, διδόναι ημίν πταισμάτων άφεσιν.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων απάλλαξον, των κατά ψυχήν και σώμα μακάριε, τους προστρέχοντας τη σκέπη σου, και εκδεχομένους την πρεσβείαν σου.

Δωρεών των του Πνεύματος, σκεύος πολυτίμητον ώφθης Άγιε, δωρεάν όθεν πρυτάνευσον, Πάτερ τοις αιτούσι τα αιτήματα.

Αγιάζει εκάστοτε, Πάτερ τη αύλω επιφοιτήσει σου, ο ναός σου ο πανάγιος, των πιστώς φοιτώντων τα νοήματα.

Θεοτοκίον.

Βασιλέα της κτίσεως, Κόρη απορρήτως σαρκί κυήσασα,
βασιλεύειν με ενίσχυσον, κατά των παθών των του
αλλάστορος.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Ίδε συμπαθώς, πατρικῶ σου Πάτερ ὁμματι, τους φοιτῶντας τῷ
αγίῳ σου ναῷ και ἐκάστῳ τούτων δίδου ὧν ἀν δέηται.

Δόξης κοινωνός, αἰωνίου πέλων Ὅσιε, λύτρωσαί με ὦ Δαβίδ
θαυματουργέ, αδοξίας χαλεπῆς παθῶν του χείρονος.

Ἦθροισται λαός, τῷ ναῷ σου Δαβίδ Ὅσιε, ὧν προσδέχου τας
δεήσεις τας θερμάς, και παράσχου τούτοις Πάτερ χάριν
ἀφθονον.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ του Θεοῦ, Θεοτόκε Αειπάρθενε, συνοχής με
απολύτρωσαι δεινῆς και τον νουν μου θείῳ φόβῳ
καταλάμπρυνον.

Ωδή στ'. Την δέησιν ἐκχέω.

Ίασεις, ὡς πάλαι Πάτερ ἐτέλεις, ἐνεργεία Παρακλήτου τη θείᾳ
οὕτῳ και νυν ταχινῆς θεραπείας, τους χαλεπῶς τρυχομένους
ἀξίωσον, Δαβίδ Ὁσίων καλλονή, ὡς θεράπων Θεοῦ
ἐνθεώτατος.

Νεκρώσας, ἀπό νεότητος Πάτερ, της σαρκός σου τα
φρονήματα πάντα, τη ζωηφόρῳ ἐν σοι ἐνεργείᾳ, τα της σαρκός
ἡμῶν πάθη θανάτωσον, και προς ζωὴν την ἀληθὴ, τας ἐφέσεις
ἡμῶν καθοδήγησον.

Δαιμόνων, αποδιώκων την λύμην, τους τη μάστιγι αυτών
θλιβομένους, τη προς Χριστόν θεραπεύεις πρεσβεία, και τοις
τυφλοίς το οράν Πάτερ δέδωκας. Ἄλλ' ὦ Δαβίδ θαυματουργέ,
και ημῖν αεί δίδου την χάριν σου.

Θεοτοκίον.

Ιλύος, των εν τω κόσμῳ φροντίδων, και ματαίων μεριμνών
Θεοτόκε, και πολλαπλῶν εννοιῶν χαμαιζήλων, τούτων
ἀπάντων τον νουν μου ἀνύψωσον, και πολιτεύεσθαι σεμνῶς,
εν φρονήσει με Κόρη ἐνίσχυσον.

Διάσωσον Δαβίδ παμμάκαρ παντοίων πειρατηρίων, ικεσία τη
εκτενεί σου προς Κύριον, τους εξαιτούντας την θείαν σου
προστασίαν.

Ἀχραντε...

Ἦχος β'. Τοις των αιμάτων σου.

Φωτός του Θείου πλησθεῖς, Πάτερ Ὅσιε, παθῶν τον ζόφον
φωτί της σης χάριτος, σκεδάζεις και νέμεις ἐκάστοτε, χαράν και
ρώσιν ψυχῆς τε και σώματος, Δαβίδ τοις πιστῶς προσιούσι σοι.
Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ο φοβούμενος τον Κύριον...

Ευαγγέλιον. Ἐκ του κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ο Κύριος τοις εαυτοῖς Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη
υπό του Πατρός μου, και ουδείς ἐπιγινώσκει τον Υἱόν, εἰμὴ ο
Πατήρ ουδέ τον Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ο Υἱός, και ὡ ἐάν
βούληται ο Υἱός ἀποκαλύψαι. Δεύτε προς με πάντες οι
κοπιῶντες και πεφορτισμένοι, καγὼ ἀναπαύσω υμᾶς. Ἄρατε

τον ζυγόν μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' εμού, ότι πράός ειμί και ταπεινός τη καρδία και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών. Ο γαρ ζυγός μου χρηστός, και το φορτίον μου ελαφρόν εστί.

Δόξα. Ταις του σου Οσίου... **Και νυν.** Ταις της Θεοτόκου... Προσόμοιον.

Ηχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειπον το ανόμημά μου.
Άγγελος εν σώματι, τη ουρανίω ζωή σου, Πάτερ αναδέδειξαι, και δοχείον έμψυχον θείας χάριτος, και αεί Όσιε, νέμεις τοις αιτούσι, σωτηρίας τα δωρήματα, λύσιν και ίασιν, πάσης χαλεπής περιστάσεως, και νόσου παρεχόμενος, τοις ειλικρινώς προσιούσί σοι. Όθεν σοι βοώμεν· Μη παύση περιέπειν πατρικώς, και κατευθύνειν προς Κύριον, τους σε μακαρίζοντας.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Δαιμονώντα ως πάλαι, νεανίαν ίάσω Πάτερ τω λόγω σου· ούτω και νυν απάσης, δαιμονικής απάτης, και μανίας απάλλαξον, των ευσεβών τας ψυχάς, Δαβίδ θαυματοφόρε.

Ο το άδυτον φέγγος τη ψυχή σου πλουτήσας βίου λαμπρότητι, και δους το βλέπειν αύθις, Δαβίδ τη τυφλωθείση, ούτω φώτισον δέομαι, τους νοερούς οφθαλμούς, ημών φωτί αύλω.

Υπηρέτην σε θείον, του Σωτήρος ως οίδεν ο ευσεβής βασιλεύς εξέστη εν τω πλούτῳ των θείων σου χαρίτων· εξ ων δίδου εκάστοτε, ημίν τοις τέκνοις τοις σοις, ρανίδα θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Γαληνώς διανύειν, την ζώήν μου Παρθένε τη προστασία σου,
αξιώσόν με Κόρη, και φέγγει μετανοίας, απροσκόπτως
πορεύεσθαι, ενίσχυσόν με Αγνή, οδόν την προς τα άνω.

Ωδή η'. Τον βασιλέα.

Εν ταις χερσί σου, άνθρακας φέρων αφλέκτως, φλέξον Όσιε ως
ύλην μοχθηρίας, πάσαν του Βελίαρ, την καθ' ημών μανίαν.

Ράβδω αγία της προστασίας σου Πάτερ, καθοδήγησον προς
τρίβον σωτηρίας, Θεσσαλονικέων, τας ευσεβείς χορείας.

Αγαλλιάται, Θεσσαλονίκη η πόλις, τη ση χάριτι Δαβίδ
θαυματοφόρε, ην απαύστως σκέπε, δεινών επερχομένων.

Θεοτοκίον.

Σύντριψον Κόρη, τη κραταιά σου πρεσβεία, την του δράκοντος
ολεθροτόκον πλάνην, την καθοδηγούσαν, προς βόθρον
απωλείας.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιλέωσαι παμμάκαρ, ημίν τον Σωτήρα, ως αν παισμάτων
συγχώρησιν εύρωμεν, και βασιλείας της άνω θείαν απόλαυσιν.

Μεγίστων σου επάθλων, Πάτερ ταις ακτίσι, λαμπρυνομένη η
πόλις σου Όσιε Θεσσαλονίκη προστρέχει αεί τη σκέπη σου.

Ο μέγας εν Οσίοις, Δαβίδ θεοφόρε, Θεσσαλονίκης ο στύλος ο
πάμφωτος, φως σωτηρίας ανάτειλον εν τη πόλει σου.

Θεοτοκίον.

Υμνούμεν Θεοτόκε, τα σα μεγαλεία, και συν Αγγέλω βοώμεν τα
χαίρε σοι· γαρ επήγασας πάσι την αγαλλίασιν.

Το Αξιόν εστί και Μεγαλυνάρια.

Χαίροις των Αγγέλων ο μιμητής, Δαβίδ Θεοφόρε, θείου έρωτος
θησαυρός· συ γαρ τον Σωτήρα, εκ βρέφους αγαπήσας, αυτό
από νεότητος ηκολούθησας.

Έρωτι πτερούμενος θεϊκώ, ανήλθες εν δένδρω, ώσπερ
άσαρκος αληθώς, και πτηνών τον βίον, ανύσας θεοφόρε,
πλουσίας ηξιώθης, άνωθεν χάριτος.

Άγγελος ωράθης μετά σαρκός, ευπρεπής τω είδει, και τοις
τρόποις θεοειδής· όθεν βασιλέων, εξέπληξας τας φρένας,
Δαβίδ τη σοι δοθείση, πλουσία χάριτι.

Τη ση πολιτεία τη θαυμαστή, η Θεσσαλονίκη, ηγιάσθη Πάτερ
Δαβίδ· όθεν και προστρέχει, αεί τη ση πρεσβεία, ως αν
απροσδοκήτων ρύηται θλίψεων.

Τους εν ευλαβεία Πάτερ Δαβίδ, αεί προσιόντας, τω ναώ σου
τω ιερώ, ρύου πάσης βλάβης, και πάσης επηρείας, και δίδου
την υγείαν, ψυχής και σώματος.

Μετά Δημητρίου του ευκλεούς, θείου Γρηγορίου, και
θεόφρονος Θεωνά, Νέστορός τε άμα, οσίας Θεοδώρας υπέρ
ημών δυσώπει, Δαβίδ, τον Κύριον.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων
η δωδεκάς, οι Άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε
πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Το Τρισάγιον...

Απολυτίκιον.

Ως φοίνιξ εξήνθησας των αρετών τους καρπούς, ασκήσας ως
άσαρκος, εν αμυγδάλης φυτώ Δαβίδ Πάτερ Όσιε. Όθεν
Θεσσαλονίκης, τοις οσίοις σου πόνοις, χάριν παρά Κυρίου
δαψιλή καρπουμένη, γεραίρει ως μεσίτην σε θερμόν προς τον
φιλόανθρωπον.

40 Κύριε ελέησον

Ήχος β΄. Ότε εκ του ξύλου.

Έχων παρρησίαν προς Χριστόν, ον τη ισαγγέλω ζωή σου, Πάτερ
εδόξασας, πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ ημών εκτενώς, ίνα πάσης
ρυώμεθα, οργής και ανάγκης, και παντοίων θλίψεων, και
περιστάσεων· πίστει γαρ τη ση προστασία, Όσιε Δαβίδ
προσιόντες, της της πατρικής ευνοίας τύχοιμεν.

Δέσποινα, πρόσδεξαι

Την πάσαν ελπίδα μου

**Δί' εϋχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς**